

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

forslag til ende. Det beklager jeg meget. Der var mange spørgsmål, som krævede løsning i lejernes interesse, og der var spørgsmål, som krævede løsning i grundejernes interesse. Det er imidlertid mit håb, at der bliver nedsat et udvalg — sådan som rolketingsudvalget har henstillet det — til udarbejdelse af normalkontrakter, og at det virkelige må lykkes dette udvalg at komme med et godt forslag i så henseende. Det er da mit håb og min tro, at rigsdagen, når dette er sket, til efteråret vil kunne gå i gang med alle de problemer, som er tilbage at få løst, og at dette vil blive lettet betydeligt ved det arbejde, som det påtænkte udvalg har tilendebragt.

Alvilda Larsen: Den ærede ordfører for udvalget omtalte, at betænkningen er afgivet som en fyldig betænkning. Ja, det kan man jo godt sige, og i betragtning deraf kunne jeg, der ikke har været med i udvalgsarbejdet, for min del godt have ønsket mig nogle flere formiddagstimer til at gennemgå udvalgets arbejde. Ved denne anden behandling af den højtærede boligministers forslag til lov om leje tør det jo nok siges, at om det nogensinde har været berettiget at anvende det gamle udtryk: bjerget barslede og fødte en mus, må det være ved en lejlighed som denne. Den højtærede boligministers forgænger i embedet nedsatte i 1946 et huslejudvalg, der skulle fremkomme med en indstilling og forslag om en generel ændring af lejelovgivningen. I april 1948 aflivede ministeren dette udvalg efter udtalt ønske fra grundejerside og fik samtidig udsat lejelovens revision til udgangen af maj 1948. Ministeren udnævnte så to hurtigst arbejdende embedsmandsudvalg, der afgav betænkning i begyndelsen af oktober, men folketinget blev først den 3. december 1948 præsenteret for dette lejelovforslag, som ministeren i maj 1948 havde lovet skulle foreligge ved rigsdagssamlingens begyndelse.

Som jeg tidligere har udtalt, er det den højtærede ministers personlige ansvar, at fremsættelsen for rigsdagen blev udskudt gennem månederne oktober og november, i hvilken periode der havde været rig lejlighed og god tid for dette høje ting til at beskæftige sig med denne for landets tusinder af lejere så vigtige lovgivning. Men da nu den højtærede minister dengang havde bragt sig selv og os andre i denne situation, blev det nødvendigt den 3. december 1948 at foreslå den løbende lejelovgivning forlænget til udgangen af marts 1949, for at der kunne blive givet folketinget fornøden

tid til at behandle det omfattende forslag, men da den nævnte forlængelse var bragt vel i hus, eller rettere sagt vel ud af dette hus, havde det ingen hast med at komme i gang med opgaven. Tinget kom uden besvær, men i grell modsætning til de mange medborgere, der lider under bolignodens og den manglende lejerbeskyttelses følger, i en glad og god julestemning. Første behandling blev udskudt til den 12., 13. og 14. januar, så udvalget først kunne vælges den 19. januar, og det egentlige udvalgsarbejde er derefter, såvidt jeg kan bedømme, først begyndt omkring 1. februar. Jeg skal undlade at udtale nogen kategorisk mening herom, da mit parti jo er udelukket fra udvalgsarbejdet på grund af den betragtning, der her i salen anlægges overfor begrebet forholdstalsvalg måde, hvilende, som den gør, på det nordatlantiske demokratis grundsætninger. Jeg skal indskrænke mig til den bemærkning, at denne sags behandling er af den højtærede boligminister tilrettelagt som en glimrende anskuelsesundervisning i, hvordan en minister ikke får et lovforslag igennem.

Det resultat, som udvalget i dag har præsenteret for folketinget, er ensbetydende med, at der af den højtærede boligministers lejelovforslag på 20 kapitler og 162 paragraffer gennemføres 2 kapitler bestående af ialt 30 paragraffer. Det er, hvad der er kommet ud af rigsdagens arbejde i 4 måneder med denne vigtige lovgivning. Hvis det skal gå med samme fart i fremtiden, og hvis man iøvrigt havde anlæg for forholdstalsregning, kunne man give sig til at regne ud, indenfor hvilket årsmål lejelovsrevisionen ville være tilendebragt.

Jeg har min egen mening om, hvorfor det er gået, som sket er. Det var den, jeg gav udtryk for, da jeg her i tinget den 8. december 1948 udtalte, at man i 1949 kun ville kunne regne med at få en brugbar lejelov, der tjente lejernes interesser, igennem denne rigsdag, hvis man ligesom i 1937 indrettede sig på, at det måske blev uden støtte fra venstre og de konservative. Den afgivne enstemmige fællesbetænkning vidner ikke om, at man har lyttet til dette gode råd. Det var måske heller ikke at vente efter den udvikling, der på det allersnæreste er foregået. Man bør sikkert på ethvert lovgivningsområde indstille sig på, ligegyldigt om det er stort eller lille, at indenrigspolitikken skal afpasses efter udenrigspolitikken, og at de, som har fundet hinanden i sidstnævnte, også vil vide at finde hinanden i førstnævnte, på begge områder til lige ubodelig skade for befolkningens sande interesser.

I mange andre forhold har vi set denne